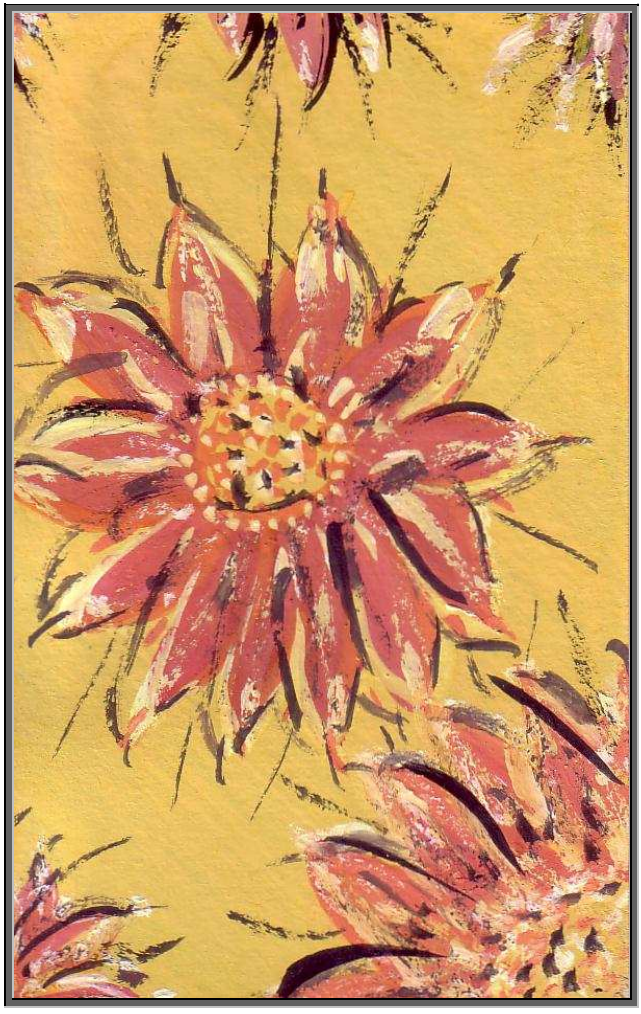

Barátság

Barátság

Őszinte, szép gondolatok

Magánkiadás

2009

Szövegszerkesztés: Bor Erika
Borítóterv: Bor Erika
Illusztrációk: Balla Erika
Megrendelhető:
✉ diabmel@freemail.hu
ISBN: 978-963-06-7799-8
All rights reserved!

In memoriam Géring István

,,Az ő arca sohasem volt komoly. Hisz mindig csak nevetett… meg adott… és szeretett…"

Bemutatkozom

Kedves olvasóm! Lenne bátorsága hozzá, hogy így ismeretlenül is a barátommá váljon? Nos, erre nem olyan könnyű válaszolni. Legelőször látunk egy arcot, egy szempárt, majd elolvassuk a gondolatokat, s a legvégére talán kialakul bennünk egy kép az adott személyről. Szeretném, ha írásaim által megismerkednénk egymással. Beavatom önöket az egyik legszebb kapcsolat rejtelmeibe, saját gondolatvilágom alapján. S a legvégére talán még a választ is megkapom. Nosza, rajta! Merjenek a barátommá válni!

Bor Erika

Köszönetnyilvánítás

❀ Barátsággal ❀

Rucz Mónika, Bánszki Gábor, Portörő Sándor, Rusznyák Csaba, Cora Szabolcs, Baranyi Attila és a Barátok Verslista tagjai

❀ Tisztelettel ❀

Dr. Bányai Tivadar, Dr. Gyimesi András, Túri Mária, Dr. Jakucs János, Dr. Varga Richárd, Fábián Ferenc, Nagy Ferencné Eszter, Tusor Ildikó és a Farkas család, valamint Géring István

❀ Szeretettel ❀

Fehér Erzsébet nagymama, Gál nagyszülők és a Családom

A szívünkhöz igazán közel álló barátot testvérünknek, sőt mi több lelki ikertestvérünknek érezzük. S ezért a legelső beszélgetés is olyannak tűnik, mintha már időtlen idők óta ismernénk egymást. Nem kell arra figyelnünk, hogy előnyös oldalunkat mutassuk a másik felé, csak spontán, kötetlenül zajlik a beszélgetés.

Amikor egy baráti kapcsolat megszakad, vagy befejeződik, akkor az csak egy látszatszerű történet, hiszen mindkettőjükben megmarad szívük legmélyén valami a másikból, ami ott volt barátságuk kezdetén.

A barátság egy bonyolult, érdekes folyamat, melynek magja *Arisztotelész* szépen megfogalmazott mondásában rejlik: *„A barátság, egy lélek, mely két testben lakozik.”*

„Igaz barátnak az tekinthető, kivel együttesen osztoztok az élet adta apró örömökben, máskor pedig együtt sírtok a bánatotokon. Beszélgetésetek alatt egyszer sem néz az órájára. Az újra

találkozáshoz pedig soha nem veszi elő a határidőnaplóját.

A barátság színtere sokkal mélyebben van lelkünkben, mint a szerelemé. Nincs szükség vágyakra, küzdelmekre, mégis minden szenvedélyt kielégít. S míg a szerelem egy múló, röpke idillikus állapot, addig az igaz barátság egy életen át tartó szeretet.

Nincsen mélyebb emberi kapcsolat, mint a barátság. Míg szerelemben, anya-gyermek kapcsolatban mindig csak kapni akarunk, addig az igaz barát minden jót és szépet a barátjának akar önzetlenül, adni akarással. Apróbb meglepetést, megértést, szeretetet, törődést, odafigyelést és barátságot. Megfizethetetlen s az egyik legnagyszerűbb ajándéka életünknek a türelmes, halk szavú, megértő, bánatunkra is odafigyelő barát.

A mindkét fél részéről jelenlévő szeretet milliomossá teszi az embert. Megnyitjuk a másik felé lelkünk kapuját, amely némi intimitást feltételez. Beengedünk egy

másik embert életünk legrejtettebb zugaiba, ami egykor még mielőttünk is zárva volt. A zárkózottság igazi ellenszere a jó barátság. Kinyitjuk kapuinkat, feltárjuk problémáinkat, s rögtön nem vagyunk egyedül. Egy régóta megoldatlan problémára tanácsot kapunk. Ezzel szemben a magány mindent felemésztő lelkiállapot, ahol egyedül kell szembenéznünk problémáinkkal.

Mindenkiben ott lakozik az igaz barát, de vajon tényleg azok vagyunk-e? Amikor mélyen magunkba zuhantunk volt valaki, aki mellettünk állt? S amikor minket kerestek meg egy kölcsönös beszélgetéssel, vagy egy megoldásra váró problémával, akkor ránk lehetett számítani? Lehetünk-e igaz barátok, a saját családunk s hétköznapi gondjaink mellett?

Az igaz barát hű. Felnézünk rá, tanulunk tőle, ismerteti hibáinkat, máskor dicsérő szavakkal lelket önt belénk, s a legnagyobb bajban mindig elérhető.

Családtagjainkat nem választhatjuk meg. Egy barátságban – ami önkéntesen köttetett – kölcsönösen szeretik egymást. Egy barát sokkal ragaszkodóbb lehet, mint egy testvér. Éppen ezért van az, hogy a barátság mélyebb érzelmi kötődés, mint bármilyen más emberi kapcsolat.

Az igaz barátok szó nélkül felajánlják segítségüket. Nem várnak arra a pillanatra, hogy megkérjék őket egy beszélgetésre, hanem ráérezve a másik problémájára önkéntesen felajánlják segítségüket.

Egy barát nem próbál meg megváltoztatni, hanem olyannak fogad el, amilyen vagy. Hiszen a tulajdonságaid miatt lettél te a barátja. Ha mégis felhívja hibáidra a figyelmed, akkor azt segítő szándékkal teszi.

Manapság nagyon könnyen illetjük *,,a barátom"* megtisztelő jelzővel a másikat. Pedig mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy csak nagyon kevés igazi barátság van jelen életünkben.

Ősz

Az igazi barátságban mutatkozik meg saját, igazi egyéniségünk.

A barátság emlékek, nevetések, apró meglepetések, figyelmességek, segítő beszélgetések s a szeretet otthona.

Egy történetben két barát megajándékozta egymást. Mindketten osztoztak a másik örömében. Különösen az egyik, hogy adhatott. Így próbálta megköszönni a biztató szavakat, amelyeket kapott a másiktól, hogy bízzon magában, hogy sikerülni fog. Mindketten erősebbek lettek a kapcsolattól. Az egyik különösen örült annak, hogy láthatta sikerült igazi örömöt szereznie a másiknak meglepetésével. De aztán egy szép napon történt valami, ami kedvét szegte az ajándékozónak. Nem látta többé a tárgyat viselőjén, mit egykor szeretettel adott.

– Miért nem viseled? – hangzott a kérdés szomorúan.
– Mert már nem tudom hordani. Az emlékek miatt. Mindent eszembe juttatnak… – felelte a másik elkedvetlenedve.

Abban a pillanatban valami összetört legbelül. Egy húr megpattant az ajándékozó szívében. De ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy egy barátság emlékképe sohasem tűnik el az emlékezetből. A szíve legmélyén így érezte.

A barátság olyan, mint a felhők közt megbúvó nap.
Amikor sugarai kisütnek ránk, erőre kapunk tőle.
De amikor fényét s melegét beárnyékolja egy felhő, szomorúvá s elesetté válunk miatta.
De nekünk barátoknak, mindig szeretnünk kell a másikat. Barátsággal, ragaszkodással, hűséggel és tisztelettel.

,,Ne haladj előttem, mert nem tudlak követni!
Ne gyere utánam, mert nem tudlak vezetni!
Jöjj ide mellém, és legyünk igaz barátok!“

(Albert Camus)

S, hogy ki számunkra az igazi barát? Véleményem szerint a következő idézet hűen tükrözi:

,,A barát az, aki akkor van melletted, amikor máshol kellene lennie."

(*Len Wein***)**

Szerintem az a jó barát, aki figyeli szemed, miközben hallgatja lelked bánatát. Követi minden szavad tartalmát. Mindent megoszt veled. Életének jó pillanatát, melyre büszkén tekint vissza, és azokat is, melyeket legszívesebben meg nem történtté tenne. Nem állítja be magát jobbnak, mint amilyen valójában. Nem kell előtte jó benyomást keltened, csak egyszerűen adod azt, aki vagy. Ő az igazi barát, kivel közös emlékeken osztoztok, kinek adsz, s máskor meg te kapsz. Ő az… Igen Ő… egy IGAZ BARÁT!

Minden ember szívéhez a legrövidebb út egy önzetlen mosolyon s egy baráti, szívből jövő ölelésen keresztül vezet.

A legideálisabb ajándék egy barát számára az ölelés. Jó adni és kapni is, és senkinek sincs ellenére, ha továbbadják.

,,Mindenki hallja, hogy mit mondasz, a barátok meghallgatják, hogy mit mondasz, de a Jó barát felfigyel arra is, amit NEM mondasz ki."

(Szókratész)

Semmilyen ajándék nem pótolhatja az őszinteséget, elismerést, vidám nevetést, törődést s az együtt eltöltött időt.

Nemcsak a jó tulajdonságaidat szeretem benned, hanem a hibáidat is, melyek a törékenységedet, valóságodat mutatják meg nekem.
Nemcsak akkor jó melletted lennem, amikor biztató szavakban részesítesz, hanem akkor is, amikor a hibáimmal szembesítesz.
S igazán csak akkor teszel jót nekem, ha szavak nélkül, tettekkel rávezetsz arra, hogy milyenné kell válnom.
A barátságod ezt tette velem. S veled?

Harmónia

Vannak dolgok, melyek nem logikai elven működnek, hanem itt, legbelül a szívben érzésekből táplálkoznak.

A barátság megfoghatatlan szeretetpontok sokasága a láthatatlan végtelenben.

A barátság azt is jelenti, hogy tartozol valahová, hogy elfogadnak olyannak, amilyen vagy. A család és a párodon kívül más helyen is fontos vagy. S ez önmagában is felemelő érzés tud lenni.

Ne félj attól, hogy magányos vagy! Inkább nyisd ki lelked ablakát, hogy barátokra lelj!

Vajon létezik igaz barátság? Itt nem az alkalmi ujjongásokra gondolok, amikor két ember találkozik egymással, és egy rövid ideig erősítik egymás lelkét. Mert csupán egy helyen vannak, azonos dolgokat éltek meg ezidáig, vagy csak hasonló a gondolkodásuk, érdeklődési körük. Ez látszat barátság.

Az ilyen kapcsolatoknál mi van a felszín alatt?
Rokonszenv?
Szimpátia?
Kölcsönös fogadókézség?
Az élet viharaiban nem áll ki egymásért két ember, szimplán a rokonszenv miatt.
A barátság éltető ereje a mélyből fakad…
És létezik.

A közös célok megteremthetnek emberi élethelyzeteket, melyek hasonlóak a barátsághoz. Sokan a magány elöl, menekülnek barátságnak feltételezett kapcsolatokba. De ezek nem hosszú élettartamúak… Működhet ideig-óráig, de aztán eltűnik életünkből. Olyan hirtelen, amilyen hirtelen belépett lelkünk kapuján.

S ha egy barát megbukik nálunk, mint igaz barát, akkor vajon vádolható-e a gyengesége miatt? Nem, mert, akkor az a kapcsolat sosem volt barátság.
Mit ér az olyan szeretet, hűség, vagy ragaszkodás, amely követelődzéseken alapszik? Az emberi kapcsolatok fő mozgatórugója az önzetlenség. Ami semmit nem követel, semmit nem vár el a másiktól. Csak mindkét fél részéről kölcsönösen létezik.

Olykor bele kell törődnünk abba, hogy akármilyen fájó is, érzéseink nem mindig találnak viszonzásra.

Ha elfogadod a tényt, ha nem, mi egykor barátok voltunk. S most ennek a hiányát semmi sem képes pótolni életünkben.

Nálam a fiúbarát az a személy, akibe soha nem leszek szerelmes. Mert ő egy személyben a bátyám, apám, volt szerelmeim, akibe természetesen sohasem szerelmesedek bele.

A könyvek és a hű kutyák még mindig igaz barátaink. S még egyik sem ment ki a divatból.

Az az igazi barátod, aki hátad mögött is csupán szép tulajdonságaidat beszéli ki.

Az igaz barát érdeklődik hogyléted felől, és meg is hallgatja válaszod.

Barátunk mellettünk áll diadalban, s harcban egyaránt s feloldozzák magányunk végtelen gombolyagát.

Míg van internet, mobiltelefon, posta, s még van mondanivalónk egymás számára, addig azt mondom, hogy barátok vagyunk.

Megérdemlem ellenségeimet, kiknek egy napon fájdalmat okoztam. De vajon megérdemlem-e barátaimat?

Igaz barátod kezedet fogja, miközben lelkedet bíztatja.

Ő mindent tud rólad. Ismeri hibáidat, nem előnyös tulajdonságaidat és mégis mindezek ellenére is téged szeret.

A csend beszél

A gyermekkorban köttetett barátság egy életen át megmarad, még akkor is, ha az élet vihara e két személyt egymástól jó távolra sodorta.

Egészség legyen, barátok meg mobiltelefon. A többit megvesszük hitelre.

Amikor letörték a szárnyaidat, s repülni is elfeledtél már, megérkezik a barátod, és újra megtanít repülni.

Ha minden embernek lenne egy igazi barátja, kivel olykor megoszthatná lelke bánatát, máskor életének apróbb örömeit, akkor lényegesen kevesebb ember várakozna a pszichológiai rendelők várótermében. Mint azt tudjuk, egy segítő beszélgetés alkalmával erőre kap az a személy, aki a segítséget várja. És az is, aki a javaslatot adja. Hiszen fontossá válik hallgatója számára az ő segítő szava.

Sok kis apró csillag mutatta meg nekem igaz barátomhoz visszavezető utam.

Nem leltem helyem a világban. Minden szomorú volt és sötét. A szobámban pedig rumli honolt. Aztán megjött a barátom, végighallgatott, és minden élmény visszakerült polcaim megszokott helyére. S most már azt is tudom, hogy hol a helyem a világban.

A szeretet, a boldogság és a barátság minden gondot legyőz.

Igaz barátodat szereted, felnézel rá és tiszteled. Hiszen ő az, aki meghallgat, kitart melletted. Erőt ad hétköznapjaidhoz, s hitet a holnapokhoz.

A barátod soha nem problémaként éli meg gondjaid meghallgatását, hanem egy közösen eltöltött szép délután élményére tekint vissza.

A magány egyetlen hatékony terápiája a barátság.

A barátság nem fekete vagy fehér, hanem színes emlékképek sokasága.

Sajnálatos tény, hogy manapság elsősorban csak virtuálisan öleljük meg egymást, küldünk egy puszit, lelünk társra, barátokra.

Mi a barátság? Elsősorban két ember közötti érdek nélküli, kölcsönös fogadókézséggel egymást segítő társas forma. Szerintem.

A család egy intézményesített szociális egység, ahol különféle elvárásoknak, feladatoknak, szerepeknek kell megfelelni.
A barátság pedig az intézményen kívüli szoros emberi kapcsolat színtere.

Az anyagi javak előteremtése teljesen felemészti az emberi kapcsolatokat. Olykor még a barátságokat is.

Barátnak lenni kiváltság és tisztelet. Hiszen mindenkinek csak ,,egy" a legigazibb.

Tudja, hogy a titkokat, miket rábíztak meg kell őriznie. Ő a kiválasztott. A tucat emberek közül az egyetlen. S ez örömmel tölti el.

Megesik, hogy olykor visszautasítják, vagy csupán nem érnek rá, akkor sem lógatja az orrát. Tovább megy az úton, miközben új barátokra lel. A kudarc nem tántorítja el az új ismeretségek kötésétől. Olykor szomorúan sétálgat a vízparton, s elmélkedik a múlt eseményein. S még az is meglehet, hogy hiánya egy szép napon feltűnik a másik szemében.

Elfogult barát nem tud hasznossá válni fejlődésed szempontjából. Még akkor sem, ha pusztán a jó szándék vezérli őt.
Ezzel szemben az igazi barát, sokat segíthet fejlődésed útján.

A szeretet ünnepén

Legyél a barátom! Mert pont olyan értékeket képviselsz, amit csak kevesen e világban.

A hit, remény és a szeretet a barátságban is jelen van.

Fogd a kezét, s hallgasd meg szívét, ha még a barátod! De hagyd a lelkét, ha már nem ő az igazi pajtásod!

Senki sem tökéletes. Olykor mi is nagyot hibázunk, de legjobb ilyenkor, amit tehetünk, hogy megbocsátunk. S egy szép napon arra ébredünk, hogy még mennyi mindent nem tudunk saját magunkról sem.

A barátság csak egy szinttel áll magasabban a szerelem fölött, ahol többnyire csak az érzelmek dominálnak.
De a barátságot a szív és az ész is elismeri.

Barátok között legigazibb beszélgetés a hallgatás.

A barátság feledhetetlen.

A barátságot éltében kell kimutatni, s nem halála után kell ápolni.

A legkedvesebb és a legfontosabb dolgokat féltjük életünkben a legjobban.

A jó barátság olyan, mint a jó bor. Idő kell, hogy beérjen.

A barátságban is alapvető létszükséglet az érzelemnyilvánítás. Hol helyet kap a rajongás, a szeretet s a tisztelet.

Csak a régóta nevelt barátság tudja túlélni a civakodást, az egymásra támadást, majd a könnyes szemekkel történő kibékülést.

Igazi gyengeségeidet a családodon kívül csak a barátod ismeri.

George Gordon Noel Byron szerint *,,A barátság szerelem, szárnyak nélkül."*

A barátság egyre mélyebbé válása egy életen át tarthat.

Igaz kincset találni a legnehezebb. De amikor a birtokunkba jut, elfeledkezünk arról, hogyan ápoljuk.

A barátság bonyolult érzelmek kiegyensúlyozott harmóniája.

Nem velünk született ösztön, hanem életünkben kialakított kapcsolat, mélyen gyökeredző érzésekkel.

,,Te pillanatnyilag nem vagy számomra más, mint egy ugyanolyan kisfiú, mint a többi száz- meg százezer. És szükségem sincs rád. Ahogyan neked sincs énrám. Számodra én is csak ugyanolyan róka vagyok, mint a többi száz- meg százezer. De ha megszelídítesz, szükségünk lesz egymásra. Egyetlen leszel számomra a világon. És én is egyetlen leszek a te számodra..."

(Antoine de Saint-Exupéry)

,,Gyorsan találunk olyan barátokat, akik segítenek nekünk. De csak lassan érdemeljük ki azokat, akik a segítségünket kérik."

(Antoine de Saint-Exupéry)

Gyermekkori barátaink ismerik csak igazán jellemünket, ami talán megváltozott az idők folyamán, de teljesen sosem tűnt el belőlünk. Ezért csak ők képesek megérteni viselkedésünket, tetteinket, kiborulásainkat máskor ujjongásainkat.

Boldogság

Kerestem egy barátot. Megleltem. Majd elveszítettem Őt, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá.

Megesik néha, hogy idegeneknek könnyebb elmondanod lelked bánatát. Csak leülsz mellé, és szép lassan elkezdesz mesélni. Teheted, hiszen másnap úgysem találkoztok többé. Így nem okozhattok egymásnak csalódást sem, mivel nem tartoztok egymáshoz. Még magyarázkodnotok sem kell.
Ezzel szemben egy barátot mérhetetlenül egyszerű megbántanod, mert nekik minden kell, ami te vagy.

– Lehetek őszinte veled?
– Te mindig az vagy!

Egy barátnak nem tudunk hazudni, mint ahogy önmagunknak sem.

A barátod vagyok. Kérlek, érints meg! Egy baráti ölelésnél jobban semmi sem fejezi ki a ragaszkodásodat, szeretetedet.

A szomorúságomra gyógyír az érintés, mert bizonyítja, hogy szeretsz. Ezzel azt érezteted, hogy nem vagyok egyedül. S ez biztonságot ad.

A szeretet képes adni és örömmel fogadni is tud.

A jó barátok megaláztatás után többnyire kerülik egymást. A legjobb barátok pedig úgy tesznek, mintha mi sem történt volna velük.

Amikor néztem a barátomat, saját magamat véltem felfedezni benne.

Légy adakozó! Adj szeretetet a rászorulóknak, barátságokat a magányosoknak és szerelmet a párodnak!

Becsüld meg és figyelj arra, aki törődik veled!

Álljatok jól közel egymáshoz, de ne túl szorosan, mert a közelség megbéníthatja a barátságot.

Emberközeli élethelyzetekben megszerettem egy-egy embert. Néha ez az egy-egy pillanat többet jelentett számomra, mint az egész eddigi életem.

Van, akinek idő kell a barátsághoz. És olyan is akad, akinek meg te voltál az igaz barátja.

A legönzetlenebb emberi kapcsolat számomra az volt, hogy a barátod lehettem.

Elbúcsúztunk egymástól, mint két ismeretlen ismerős.

Közelítesz. Majd megtalálod azt az egyet, aki számára rendkívül sok mondanivalód lesz. Aztán túl közel érkezel. Megijedsz. Távolodsz. De az a pillanat, az a

találkozás, az a közös pont mindkettőtök emlékezetében örökre megmarad. És örökre megváltoztatja mindkettőtök életét.

Nem kell az az ember, aki tettek nélkül hangoztatja barátságát, hanem az kell, aki szavak nélkül, hatalmas pupillákkal, némán hallgatja végig lelkem bánatát.

Szomorú voltam. S te is az voltál. Fájt nekem és neked is fájt. Elkezdtem könnyezni és válaszul a te szemed is elkezdett könnyezni. Azt hiszem, a barátom voltál.

Egyszer ugyanazt a fájdalmat láttam a szemeidben, ami az én lelkemben is honolt.

Örülök, hogy a bánatod az én sorsommal osztozkodhatott.

A mi barátságunkat sorsunk hozta össze, és ugyanez választotta szét.

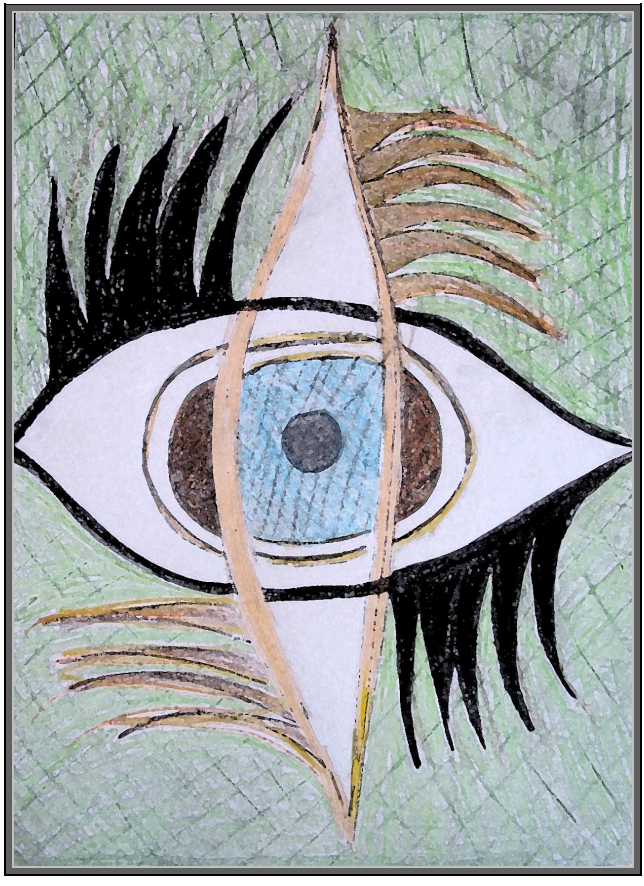

Egymás szemében

Amikor saját hibáidat a másikban véled felfedezni, az a sajátod kijavítására ösztönöz.

Vannak gondolatok, melyeket szükségtelen kimondanod, csak meglátnod s érezned kell.

Először voltunk Te és Én, külön a problémáinkkal. Aztán lettünk Mi, a Te meg Én problémáinkkal. És a legvégére még mellé szereztük a Mi közös problémáinkat is.

Kölcsönös fogadókézséggel megkönnyíthetitek egymás életét, de ennek hiányában csak megnehezítitek egymásét!

A sok hasonlatosság meghitté teszi, a különbségek pedig izgalmassá varázsolják a barátságokat.

A szeretet hiánya nem beszél, csak fáj.

Néha a múltunkból előbukkanó emberek sokkal mélyebb nyomot hagynak bennünk, mint saját családtagjaink.

A magányosság a barátság hiánya életünkben.

A titkok megőrzése egyik legnehezebb feladata a barátoknak. Főleg ha az illető ráadásul még nő is.

Amikor hozzá indulok, hazamegyek.

Van, hogy egy fontosnak hitt emberi kapcsolat ideje lejár. A barátok megértik, hogy ezután csak ritkábban fogják látni egymást, vagy talán soha, sehol sem. De az igaz barátok az elszakadás fájdalma után is szeretettel gondolnak vissza a közösen eltöltött kedves pillanatokra.

Egy délutáni séta egy kedves baráttal kellemes időtöltés lehet. Mindketten kikapcsolódtok. Ugyanakkor mégsem tudtok a táj szépségére és az alatta folyó beszélgetésre is odafigyelni.
Meséltem a lelkemet nyomó bánatokról. S te hallgattad azt. Aztán kérésedre megálltunk a Körös-parton egy padnál, de úgy, hogy mindketten tudtuk rohannod kell. (S ez nem volt barátság?) Neked régen máshol kellett volna lenned, és mégis megálltunk, hogy rám figyelj. Együtt néztük a tájat. Együtt hallgattunk.

Amikor elmesélted életedet rájöttem arra, hogy az én problémám a te gondjaidhoz képest sehol sincsenek. Eltörpültek mellette. Még abban is egyeztünk, hogy te is többnyire ugyanazokon a dolgokon mentél keresztül, mint én.

Életed egyik fontos időtartama az, amikor barátja lehetsz valakinek.

A szótlan csönd bölcsebb, mint a mondanivaló nélküli üres szavak.

Rám kacsintottál s én vissza rád. Máskor rám mosolyogtál, s én visszamosolyogtam rád. Ezzel jelezted, hogy én egy vagyok a sok közül.

Mindig többet kaptam általad, mint a többiek. Mert ők csak a szociális mosolyodban részesülhettek, de amikor engem köszöntöttél a szemed is mosolyra derült, apró kis redők társaságában.
Amikor igazából mosolygunk, akkor az egész lényünk, szemünk s szívünk is ezt teszi.

Megjutalmaztál egy mosollyal s elnémult a pillanat.

Egy barátság illatát érzem, emlékképeit őrzöm szívem legmélyén…

Mindig a legegyszerűbb emberek álltak legközelebb a szívemhez. Tisztaságukért, őszinteségükért, egyszerűségükért…

Barátság

Mindig arra van időnk, amire akarjuk, hogy legyen, és mindig azoknak okozunk legnagyobb fájdalmat, akiket a legjobban szeretünk.

Ha tehetném, időt adnék minden barátnak ajándékba, hogy legyen RÁNK idejük!!! Neked is… Több időt és boldogságot ajándékoznék.

Igen… mert vannak személyek, kik hatással vannak személyiségünkre, jellemünket formálják, s jövőnket alakítják. Nekem két személy közül az egyik te voltál. Egy elfoglalt ember…

Életszerűen vonzódom a különleges emberekhez!

A vele folytatott beszélgetésem alatt a kék szempár pupillái borzasztóan összeszűkültek. Megfigyeltem én ezt már máskor is, hogy picik a pupillái, s ezért szúró jellegű a tekintete. Amikor pedig kint beszélgettem

vele, a nap fényében, egészen kicsi ponttá szűkült a szeme kékje közepén. Mintha egy kék tengerben fuldokló, két kézzel kapálódzó ember kérte volna a segítségemet abban a fekete kis pontban. Az a szúró tekintet…

Érdekes volt látnom. Szóvá is tettem neki az észrevételemet. Később leültem vele szembe beszélgetni, és egy érdekes dologra lettem figyelmes. A múltjában történt esemény mesélése közben a távolban fixált egy pontot, s nem nézett rám. Az esemény, amit mesélt annyira megviselte, hogy az egyik szembogara hatalmasra kerekedett, de ugyanezzel egy időben a másik meg borzasztóan összeszűkülve maradt. Ilyet még soha nem láttam, s nem azért, mert ritkán keresem a tekinteteket. Érdekes volt számomra ez a *jelenség.* Vajon ha egyszer megbarátkozna önmagával, akkor eltűnne szemeiből ez a szúró apróság, és helyette hatalmas, fekete, kerek pupillája lenne? Még ha nem is mindig, csak mondjuk alkalmanként, amikor boldogabb, mint ahogy ez minden embernél működik. Tudom, hogy ő más, egy különleges ember, mély érzésekkel, önmarcangoló gondolatokkal a fejében, lelkiismeret-furdalásokkal a szívében… Csak azt nem vagyok képes megérteni, hogy miért bántja

önmagát egy ilyen jólelkű ember, akit mindenki szeret? Miért látja másnak önmagát, mint amilyen valójában? Még így is, hogy mindent elmesélt nekem önmagáról, sem változott meg bennem a róla kialakult kép… *Szeretnék bánat gyilkos gyerek lenni*?! *Bezárni egy színes üveggolyóba, s majd látni azt, ahogy kezeimből kiesve apró szilánkjaira hullik szét a bánat. A tiéd!*

Egy ember, aki egész életében vágyott a szeretetre. Aki soha nem tudta kiheverni édesapja korai elvesztését. Aki harcban áll önmagával a nap minden percében, órájában. Aki kevesebbnek tartja önmagát a valódi emberi értékeinél. Aki folyton próbálja megkeresni a *miértekre* a válaszokat. Aki úgy érzi, hogy nem elég jó édesanya?! Aki kisgyermekkel magára maradva ült magányosan a karácsonyfa alatt. Aki, most hogy boldog lehetne, nem tud mit kezdeni a boldogsággal. Igen Ő az, akinek próbálok biztató szavakkal segíteni, hogy bízzon önmagában, hiszen az ember olykor hibázik, bűnbe esik, de ettől mégis ember. Lehet-e rossz anya az, aki kedvesen, csillogó szemekkel mesélte el nekem, hogy milyen érzés kerítette hatalmában gyermeke születése után? *,,A terhesség volt életem legcsodálatosabb érzése… Szülés után valami fájót éreztem,*

mert eltűnt belőlem valami… és nagyon hiányzott… Egyedül, magamra maradva kellett megküzdenem érzésekkel…” Nem lehet rossz ember az, aki így gondolkodik. A két fekete kis pont tulajdonosának érzései ezek a fenti gondolatok.

Kérlek, állj fel!, szeretnék segíteni neked, ahogy te is tetted, életem meghallgatásával. Nem lehet mindig, minden szomorú. Egyszer kell történnie az életben valami jónak is.

A kék szemek bánatosan, fáradtan, szomorúan, meredtek a távolba, miközben a tulajdonosa sebzett szívvel, gyönge vállal állta a világ zord meghurcoltatásait, támadásait. Mindennap látom, ahogy vállain cipeli a bánatot. *Mi a helyes? Mit tegyek? Lehetek-e boldog? Ide kell mennem, oda kell mennem, jaj megint elhagytam figyelmetlenségemben valamit! Alkalmas vagyok-e erre a feladatra? Hiányoznak a gyerekek… csak az volt az én igazi életem… Nem jó ez a bizonytalanság… És hogyan lesz tovább…? Elfáradtam…*

…a vonuló felhők mögött…

Próbálj meg kilépni önmagad árnyékából, búcsút véve a lelkiismerettől! Szeretnék segíteni neked és azt látni, hogy sikerült megbarátkoznod önmagaddal. Te, aki a világon a legnagyszerűbb emberke vagy!!!!!

Férjem az írás, aki hűséges társam, s kitart mellettem jóban-rosszban. Fiam a futás, aki szót fogad testemnek-lelkemnek. Munkám a tanulás, s nem utolsósorban a sok-sok olvasás, kikben nem csalódtam sohasem.
Tudom magamról azt, hogyha három férjem, és tíz gyermekem lenne, akkor is tudnék időt szakítani magánéletemből a másik számára, ha ő fontos nekem.

Nem tudok mit kezdeni a helyzettel, s az élettel, aminek már egy jó ideje keresem az értelmét. Beléptem öt hónappal ezelőtt egy kapun, egy másik ember életébe, vagy egymáséba, és most ugyanazon ki is lépünk, távozunk…
Ennyi volt a barátság részéről, ami nála el sem kezdődött, most befejeződött. FÁJ! Rossz érzés kerít hatalmába. Egy hülye könnycsepp hullik betűimre pacát hagyva a papiroson. Hiányozni fog… Megismertem egy embert, aki pont olyan

érzékeny, sérülékeny, mint én. Szinte mindenben hasonlítunk egymásra. Főleg az életünk…
Mintha ikertestvérem lett volna érzelmileg!!!

A barátság mi vége szakadt, sohasem volt a legigazibb.

Sokan lépjük át a másik életének kapuját. De mély nyomot, csak igaz barátaink hagynak lelkünkben.

„Eljöttél hozzám. Meghallgattál. Rosszkedvemet vidámmá varázsoltad. Olyan jó, hogy vagy.”
Azt hiszem, hogy valaki ma a barátjává fogadott.

,,A vidámságod rám is pozitívan hat. Olyan jó ilyennek látnom téged. Már el is felejtettem a szomorúságomat.”

Az én igazi otthonom a szeretet. S te, most ha akaratlanul is, de mélyen megsértetted szavaiddal. Ezért most elmegyek.
– Hová mész? – kérdezted.
– Egy másik idősíkba, ahol újra kibontakozhat a barátságunk – feleltem.

Egy szép napon el kell tudnunk engedni a másikat, amikor elérkezett annak az ideje. Azt az embert, akit nagyon szerettünk, s szeretünk. S aki ebbe belepusztul, az örök életében félember marad.

A világ megbocsát a szerény, alázatos embereknek. S barátom, így neked én is megbocsátok.

Őszinte leszek, hiszen te mondtad, hogy mindig az voltam. Mi még mindig barátok vagyunk.

A szeretet egyszer vonzalmat jelent, máskor taszítást.

Egy barátra mindig tudunk mosolyogni, még akkor is, ha problémáink vannak.

Rám mindig másképp mosolyogtál, mint a többiekre. MINDIG… és MÁSKÉPP…

A barátaimat mindig meg tudom nevettetni. Ezért ők a barátaim.

Ha valaki nem áll olyan közel hozzánk, akkor nem tud fájni úgy a bánata, mint a barátunk fájdalma.

A barátság *nem szerelem első látásra*, hanem kölcsönös, egymást segítő kapcsolat kialakulása.

A *,,köszönöm*”-öt sohasem szavakba öntve kell kimondani, hanem tettekkel igazolva kell viszonozni.

Szeretet

A barátaim megtanítottak arra, hogy a legjobbat hozzam ki magamból, és hogy szeressem önmagam.

,,A boldogság mosoly ízű."

Ma szépet mondtál a füleimnek *,,Írónő..."* – miközben rajtam felejtetted az illatodat... vagy ez nagyon bugyután hangzik?

Férfi baráttól nem vágyunk semmire, csak a szótlan végighallgatásra.

Barátsággal megházasodni?
Számomra lehetetlen.
Mások számára éppen ez a tartós házasság titka.

Te nem válaszoltál, csak meredtél szomorkásan magad elé. Álltam veled szemben, néztelek, s benned a fél évvel ezelőtti önmagamat véltem felfedezni. Te akkor boldog voltál. Kiegyensúlyozott. Vidám. Én meg munka nélkül, szomorúan.

Gyenge s erőtlen voltam, kinek még az ágyból való kikászálódás is nehézére esett. Az utcán lefogyva támolyogtam depresszióm magányában. Eltávolodtam az emberektől…
Álltunk egymással szemben és eszembe jutottak a közös emlékeink, munkáink. Mennyit segítettél nekem. Amikor a szemedbe néztem, szembogaradban láttam önmagamat, ahogy a fürdőkádnál állva mosogattam a mosószer habjai közt megbúvó alkatrészeket. A két kezem munkája által pedig a csap vize mosta le róluk a habokat. S eltelt fél év, fordult egyet a kocka, én felpörögve beszéltem terveimről, egy csodálatos görögországi álomnyaralásról, nyelvvizsgáról s arról, hogy jelenleg informatikát tanulok, de mindezek mellett még jut időm a napi egy-másfél órás sportolásra is. Lelkesen, felgyorsulva meséltem neked, s beszélgetésünk, közös múltunk ráébresztett arra, hogy én most boldog vagyok. Beleéltem magam a terveimbe, álmaimba, s a különféle célok megvalósításába. Ha egy mágnes tulajdonságával lehetne minket jellemezni, akkor azon az estén én voltam a pozitív, s te a negatív pólus. Két ellentétes tulajdonságunkkal vonzottuk, segítettük egymást, mert az én pozitív pólusom erőt adott neked.

Jó ilyennek látnom téged! Örülök, hogy mindezek ellenére, amin keresztül mentél jókedvű vagy. És ez erőt ad most nekem. Eszembe jutott, amikor valaki azt mondta nekem, hogy a legjobb segítők a legnagyobb megpróbáltatásokon keresztül ment emberekből lesznek. Elérzékenyültünk egy pillanatra, és megöleltük egymást. Odabújtál, mint egy jó testvérhez, mint egy anyához, mint egy baráthoz. S akkor én vigasztaltalak, ahogy te tetted ezt korábban, a fél évvel ezelőtti önmagammal.

Gondolj valami szépre, jóra, ami erőt ad, átlendít a nehéz napokon, amibe lehet kapaszkodni, amiért úgy gondolod, hogy érdemes élni! Fogd fel úgy a dolgokat, hogy MA egy nehéz napom volt, de fél lábon állva is kibírtam, hiszen van egy célom a holnapban, ami előbbre visz, s kitartásra ösztönöz.

,,Olvastam írásaidat. Erőt merítettem belőle.”

Egy csillagos este hangosan kimondtam gondolataimat a látott tájról. Sötét volt.

Csak a csillagok ragyogtak odafent. Aztán a néma csendet barátom kedves szava törte meg.
,,Olyan írói vagy” – adta tudtomra a számomra legkedvesebb szavakat, miközben könnyeim, meghatódva sírni kezdtek a szívemben.

Ilyen néma pillanatokért érdemes élni…

Felcsillant a szemed, és eltűnt róla az a bánatos esőfelhő. Már nem beszéltél olyan meglassulva, mint egy órája, találkozásunk kezdetekor. Boldog voltál, hogy mindjárt itt a koncert, amelyre oly rég vártál.
Örültem, hogy tudtam segíteni. Ekkor értettem csak meg igazán, hogy mennyire szükségünk van egy igazi baráti ölelésre, egy jó szóra, a bennünket nyomasztó gondolatok megosztására. Boldog voltam, hogy most én tudtam hitet, erőt adni a nehéz napokban, mint ahogyan te tetted velem fél évvel ezelőtt. Örülök, hogy ilyen barátaim vannak, hogy barátja lehetek ilyen embereknek.

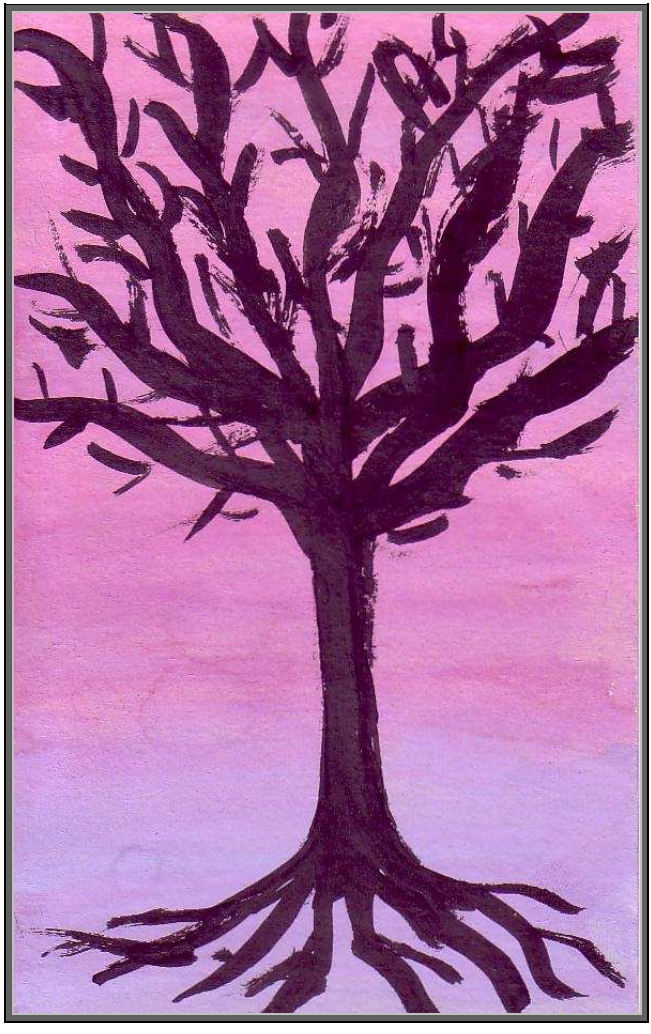

Magány

Elköszöntünk egymástól. Rájöttem arra, hogy egy baráti jó szó, bíztatás, egy ölelés a nehéz napokon sokszor többet ér, mint bármi más. Ne felejtsük el a másikat megölelni, ha szüksége van rá!
– S ne *feledd, ha szomorú vagy, mosolyogj rá egy fára és meglásd, az vissza fog mosolyogni rád!* – mondtam neked búcsúzóul, s közben néztem a távolodó autód után.

Létezik-e férfi-nő közötti igaz barátság? Vitatható. Korábban azt hittem, hogy IGEN! Sőt. Sokkal jobban megtudtam magam értetni az ellenkező nem táborának lakóival, mint a lányokkal, nőkkel. De végül rá kellett döbbennem arra, hogy a férfi-nő közötti barátság veszélyeket rejt magába.

Ha tudjuk, hogy mennyire fontosak vagyunk a másik számára, akkor ezzel ne éljünk vissza. Ne bántsuk meg, még ha tisztába is vagyunk vele, hogy a másik úgyis mindig mindent megbocsát nekünk.

Van, hogy megszakad egy barátság. Akkor azt, úgy kell feldolgozni, hogy csak ennyi időre szólt. De mindketten emlékekkel gazdagodtatok.

Nem akartam hinni a fülemnek, ugyanis ez egy régóta dédelgetett álmom volt. Eljutni egy Zorán koncertre. Én sohasem vártam volna el senkitől. Neked mégis az volt a legfontosabb, hogy egy barátodnak örömet szerezz, pedig te sem engedheted meg anyagilag.
Ezt nem tudom szavakkal kifejezni, milyen az, ha valakinek teljesítik egy régóta dédelgetett álmát. Mert te, kedves barátom ma ezt tetted. Egy álmom váltottad valóra. Oly rég terveztem, de mindig közbe jött valami, ami miatt másra kellett a pénz.

– Kérdezhetek tőled valamit?
– Igen.
– Én már meséltem az álmaimról, vágyaimról, de te még semmit sem mondtál a tiedről. Olyan ez, mintha megelégednél azzal a semmivel, ami osztályrészedül jutott… és te még álmodni sem mersz.
– Nekem az okoz örömet, ha a barátaimat boldognak láthatom. Én nem vágyom különösebben semmire – mondtad elfúló

hangon, miközben könnyeidet nyelted befelé. Hiába mutattad magad kemény férfinek, én akkor is csak egy gyenge kisfiút láttam benned.

Te egy igazi barát vagy. Az egyedüli, aki megért engem, mivel gyermekkorunk óta egy cipőben járunk. Amikor ma megkérdeztem tőled, hogy *tudod-e milyen éhesnek lenni?* – te nem feleltél. Csak arcodon láttam a fájdalmat, s az IGEN – válaszod. *Pont te ne tudnád? Nekem annyian ígérgettek már annyi mindent az életem folyamán. Amit később elfoglaltságukra hivatkozva elfelejtettek teljesíteni. Mindig közbe jött valami, meg számos egyéb ok. Akárhányszor szükségem volt rád, te ott voltál. S ha megígértél nekem valamit, azt sohasem felejtetted el. SOHA!*

Néztél magad elé szomorúan, aztán elbúcsúztunk és mentél az utadon tovább. Mentél és mentél és mentél… az éjben.

Mai napig szívemben őrzöm életem két legcsodálatosabb ajándékozásának emlékképét. Megértést, erőt, boldogságot kaptam egy

barátságtól. Megköszöntem valakinek a figyelmességét, a velem való törődését. Arra kértem csak, hogy otthon bontsa ki a kis csomagot, s ne előttem, mert borzasztóan szégyenlős voltam. Részben magam kreált apróságokat adtam és egy könyvet, amiből azért vettem kettő darabot, mert akkor úgy éreztem, hogy magamon kívül a másikat is boldoggá tehetem vele.

Amikor a boltban lapozgattam, végig arra gondoltam, hogy *bárcsak örülne neki. Biztosan fog. Egészen az* – gondoltam. *Hiszen pont olyan, mint én.* Megvettem és másnap odaadtam neki. Délután kaptam tőle egy üzenetet: *,,Nem tudtam hazáig várni… Itt vagyok még a teremben… Egyedül. Magamra csuktam az ajtót, éreztem, hogy az ajándékodhoz ez kell. Ennél szebbet nem is kaphattam volna! Köszönöm! A könyvet, az idézetet, a soraidat, a csomagolást… Az egészet!!! ”*

Kapott-e valaki ennél nagyobb és szebb ajándékot, mint én akkor? Mondanom sem kell, hogy amit nekem szereztek ezzel, az feledhetetlen élmény volt számomra. Mosolyt, boldogságot, örömet fogadhattam a másiktól.

Fekete rózsa tövisekkel

Nekem ez volt a legemberibb és legkedvesebb meglepetés! A szavak, amik üzenet formájában a telefonomra érkeztek. Ezerszer nagyobb ajándék volt ez, mint amit én adtam a másiknak. Ez az, amit semelyik boltban nem árulnak kilóra. Amit sehol sem lehet megvásárolni pénzért.
,,Csókolom, fél kiló szeretetet kérnék, boldogságba becsomagolva kis díszes masnival a tetején."

❀

Én még ilyen nagy ajándékot sohasem kaptam senkitől, amit ő adott nekem másnap. Ültem otthon az ágyamon és sírtam. Összeállt bennem a kép. S, hogy mi volt ez? MINDEN!!! Egy könnycsepp a szememben, egy mosoly a szívemben és boldogság a lelkemben. Megint sokkal többet kaptam, mint amennyit én adtam a másiknak.

❀

Némává váltam. Ezekért a pillanatokért érdemes élnünk. Ilyenkor kívánjuk azt, hogy bárcsak sose múlna el! Ő azt hitte, hogy nagy ajándékot kapott tőlem, de *én ezerszer többet tőle! Hogy miért? Mert emberi értékeket, jó emberi természetet, kedvességet, törődést, sehol sem lehet megvásárolni pénzen. Hálával tartozom. Mindent nagyon szépen köszönök!*

Adni jó! Amikor valakinek adsz, azzal a te saját szereteted, figyelmed, törődésed fejezed ki a másik felé, hogy fontos neked. *Boldogság adni!* Azzal, hogy adsz, örömet szerzel a másiknak, és az ő öröme, a te saját boldogságod is. Mindketten egy időben kaptok és *kölcsönös fogadókézséggel* meg is osztjátok azt; mert hiszen a te örömöd az enyém is.

Szétváltak útjaik. A fiúé és a lányé. Pedig de szépek voltak együtt. Akkor mégis *miért alszik még mindig ott a srác a lánynál? Miért van még mindig külön pohara, papucsa a házban? S miért járnak mindenhová együtt?*
Mert két év emlékét nem lehet nyomtalanul kitörölni. Mert túl mélyen kapaszkodnak a gyökereik egymásba.

Miért érezzük gyermekként azt, hogy milyen jó lenne, ha legjobb barátnőnk a testvérünk lenne?

Hajunkat fújta a lágy, nyári szellő. Némaság honolt. Csak a mi viháncolásunk

törte meg a vízpart kellemes csendjét. Egyre gyorsabban tekertünk, és közben örültünk a gyermekkor felelősség nélküli szabadságának. Semmi teendőnk nem volt, csak tanulni és játszani. De szép is volt… Istenem!

Mosolyogva emlékszem vissza a régi szép időkre, amikor barátnőmmel bújócskát játszottunk. Én némán álltam a radiátorunkon, az elhúzott sötétítőfüggöny mögött, miközben lent vigyorogva néztek az emberek, hogy mit keresek ott. Amikor pedig megtalált a barátnőm, nagy viháncolásba törtünk ki. A fürdőkádtól kezdve a szennyes tartón át, mindenhová el tudtam rejtőzködni az eredményes játék érdekében.

Történt egyszer, hogy a nyári KISZ-táborozás során annyira szófogadatlanok voltunk, hogy a napközis tanító néni *,,szétültetett”* bennünket. Azonban másmilyen módon történt ez, nem úgy, mint az iskolapadokban. Engem beállítottak a hatalmas erdő közepén lévő játszótér egyik sarkába, míg barátnőmet a másikba. Onnan szórakoztattuk egymást integetéssel, jelbeszéddel. Szét lettünk ültetve! *,,Bezony.”*

Amikor megéheztünk, elsétáltunk a rétre, valamint a kertekhez, ahol sokat falatoztunk a kerítésen kívüli almafákról. Most is számban érzem annak a finom, ropogós gyümölcsnek a zamatos ízét, és hallom megroppanni darabjait gyermekkori fogazatom alatt. Látom a futástól kipirult arcomat is. Előfordult ugyanis, hogy szaporán dobogó szívvel, gyermeki izgalommal bemásztunk egy-egy kertbe szamócáért, szilváért, majd amikor hangos szóval ránk kiáltottak, elkezdtünk szaladni, ahogy csak bírtunk. Én még arra is emlékszem, hogy meg is kaptam érte a magamnak járó jussát, mivel aznap elhagytam az ezüstgyűrűmet, és barátnőmmel másnap pityeregve mentem vissza keresgélni.
Talán, ez egy büntetés volt számomra, amiért *elvettem* a másik kertjéből a gyümölcsöket…

– Én látom a szemeidben, hogy boldog leszel felnőttként. Nem tudom miért, de ezt látom benne. Olyan mandulavágásúak, hatalmasak, barnák. Majd gyönyörű gyermekeid fognak születni, és szépen fogod nevelni őket. Szeretetben, boldogságban, ahogy téged is neveltek.
– Jó lenne! – felelte mosolyogva.

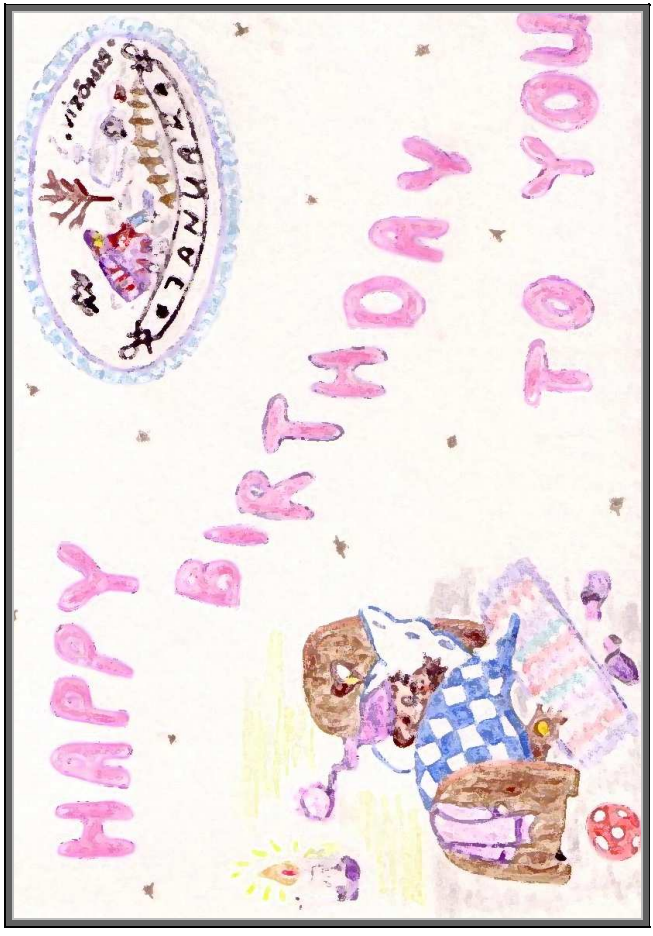

Születésnapomra

– Ne felejtsd el, hogy én ezt mondtam neked itt, a padon ülve! Én így látom, s így is lesz. Érzem…

Azért akadtak olykor mosolyszünetes időszakok is. Kettőnk közül mindig ő volt az engedékenyebb. Egy év volt közöttünk az ő javára, s bár én voltam a komolyabb, azonban mégis ő volt az okosabb. Mivel engedett. Tizenegy évesen csak apróságokon tudtunk összezördülni. Például azon, hogy kinek nagyobb a lába, de fiúkon nem, mivel eltérő volt az ízlésünk. Sértődékeny, túl érzékeny voltam. Féltettem a dolgaimat. Az anyám vásárolta könyveimet nagyon nehezen tudtam kölcsönadni. Amikor a kelleténél kicsit jobban kihajtva kaptam vissza, akkor morogtam.
És a végén már nem is akartam senkinek sem kölcsönadni. Erre meg is kaptam a választ, hogy ,,*irigy"* vagyok. Meglehet. Bár a mai fejemmel inkább azt felelném, hogy csak személyes tárgyait féltő gyermek voltam…

A másik dolog, ami érzékenyen érintette akkori lelkemet, az az volt, hogy osztozkodnom KELLETT rajta. Nemcsak én voltam a barátnője, hanem egy másik

lány is. Anyám megkérdezte tőlem, hogy miért nem tudunk hármasban egymással játszani, amire nem tudtam az ésszerű magyarázatot. Talán, mert a barátnőm nem akarta. Soha nem felejtem el azt, amikor egy pénzérme feldobásával döntöttük el, hogy azon a délutánon kivel fog játszani. S mivel én már akkor is egy örök vesztes voltam, így el sem kell mondanom, hogy mi lett a végkifejlet. Az, hogy én a szobámban sírva, panaszkodtam a naplómnak bánataimról. Már akkor sem volt jó fölösleges harmadiknak lenni.

Sajnos nem váltak be gyermekkori jóslataim, hogy nagyon boldog lesz, amit tizenkét évesen láttam a szemeiben. Azt mondta, hogy sosem tudta feledni azt a beszélgetést a padnál. Már túl volt egy váláson. *Hűtlenné vált, s majd ugyanígy visszakapta ezt az élettől, amikor őhozzá lett hűtlen más. Vágyott az anyaságra, de ezidáig nem sikerült anyává válnia.* Új társra lelt, de én többé már nem lehettem a gyermekkori barátnője. Nem fértem bele többé az idejébe. Felnőttek lettünk.

Egyhelyben álltam, miközben lelkem vadul kívánta vissza a felhőtlen gyermekkor

letűnt boldogságát. Nem tudtam és nem is akartam megérteni. Hová lett a gyermekkor, a barátság? Felöltözött egy érett felnőttkorba.

Egyik pillanatról a másikra felnőttek lettünk, és én már nem kaphattam vissza abból a gyermekkorból (belőle) semmit. De amikor csak ránézek erre a két tollas ütőre a szobámban, a mai napig megelevenednek előttem gyermekkorunk gondtalan évei, s a Mi barátságunk emlékképei…

Egy párszor láttam őt József Attila lakótelepünk kerékpárútján. Köszöntünk egymásnak, de mindketten tekertünk tovább. Semmit sem tudunk a másik felnőttkori életéről. Egy kicsit idegenekké váltunk egymás számára.

Nem is gondolnád, hogy a másiknak milyen nagy érték a te barátságod s boldogságod.

Az igazi barátod nem szégyell megölelni téged még a nyilvánosság szeme előtt

sem. S mindig el tudod őt érni, amikor lelkednek szüksége van rá.

Jó lenne, ha barátok lennénk! S a mi gyermekeink és az ők gyermekeik is azokká válnának.

A szeretet a barátság lelke, ez adja az érzéseket, tartalmat a kapcsolatba.

A barátunk gondja eltereli figyelmünket a sajátunkéról.

Mindenkit éltében kell szeretni, megbecsülni, díjazni. Nem szabad várni a legalkalmasabb pillanatot, vagy majd a holnapot, mert mindig a ma a legmegfelelőbb, hogy elmondjuk mennyire kedves, értékes számunkra a másik. Lehet, hogy történik velünk valami és soha többé nem lesz alkalmunk arra, amit még legutoljára el szerettünk volna mondani.

Hangulatok

Csak szeretteink szívében válunk halhatatlanná és azokéban, kiknek egykor kellemes pillanatokat szereztünk a kedvességünkkel.

Hihetetlen! Bejutottam! Felvettek! A hír hallatán boldogsághormon szabadult fel szervezetemben. Kerékpárra pattantam és gyors sebességgel tekertem el valakihez, hogy megosszam vele a hírt.
Hazafelé jövet, pedig megláttam a sötétben egy alakot. Nagy izomtömeget a jellegzetes *„macsós”* mozgásával. Ezer ember közül felismertem volna a barátomat, akivel egy éve összeperlekedtünk. Megérezhette hátán a fürkésző szemeimet. Észrevett. Pár száz méterről kiszúrtuk egymást, én meg a haverom. És elkezdtem mosolyogni rá, feledve a múltat. S ő visszamosolygott reám. Hihetetlen. Pont ott, és pont akkor sétáltunk mindketten az éjben… egyedül. Azt hiszem, ma végre meg tudtam neki bocsátani. A barátomnak. *Már nem haragszom rád.*

,,Sose haragudj meg arra,
Ki durva szóval megsebez.
Tudom jól, hogy fáj a sértés,
Valld be, a fontos mégsem ez.
Hidd el nekem, senki nem rossz,
Hidd el, jók az emberek,
Valakiért mindenki harcol,
Valakit mindenki szeret.”

(Victor Hugo)

,,A könyv hideg, de biztos barát.”

(Victor Hugo)

,,Az élet egyik furcsa jellemvonása, hogy az ember hónapokon át naponta találkozik valakivel, és olyan bizalmas barátságba kerül vele, hogy nélküle el sem tudja képzelni a létet; azután jön az eltávolodás: minden marad a régiben, és a barát, aki oly fontosnak látszott, egyszerre fölöslegesnek bizonyul. Az ember élete megy tovább a maga útján, s az illető még csak nem is hiányzik.”

(William Somerset Maugham)

,,Kell, hogy legyen egy kipróbált barát,
Kit az ember megkérdez, kire hallgat
Ki csillapítja lelkünk viharát,
Élét vevén a kéjnek és a bajnak.”

(Voltaire: Rögtönzés)

,,Hiába fürösztöd önmagadban,
csak másban moshatod meg arcodat.”

(József Attila: Nem én kiáltok)

,,Aki sohasem balek, az nem igaz barát.”

(*Joseph Joubert)*

,,Ugyanazt szeretni, ugyanazt csodálni,
ugyanúgy érezni - ez a barátság.”

(Hioszi Tatiosz)

Nézel a távolba. Kis idő múlva egy pontot fixálsz. Eszedbe jut a múlt. Majd távolítasz, miközben odakint a fák futva kísérnek utadon. A csend túl hangos a lelkedben. Benne viharos zaj honol. Töprengsz.

Jó pár ember van az életünkben, kik oly mély nyomot hagytak bennünk, hogy emléküket egy életen át cipeljük a sírig…– gondolod, s megnyugszol, mert megérkeztél végre.

Vannak emberek, kik sehová sem sorolhatóak be életünk különböző színterébe. Nem barátok ők, nem is szerelmek, vagy letűnt boldogságok.

Akkor mégis kik ők?

Nap, mint nap ott élnek bennünk, ismerik lelkünk legmélyebb titkait, s ha bajban vagyunk, mindig számíthatunk rájuk.

Mert ő(k) A MINDEN!

…

Tél

Utolsó gondolat

Egy aprócska kisfiú játszadozott odakint a réten. Pillangókat kergetett gyermeki kacajjal. Pajtásaitól távol a hegyek ölelésében szaladgált. Vígan, boldogan. Egyedül. Ő és a pillangók. A két kis színes *csoda* tovaszállt, de a helyükre új kis játszótársa érkezett.

– Szia! Kismadár – hagyta el a gyermek ajkát e kedves kis szavak.

– Szia! Van egy kis kenyérmorzsád? Megéheztem – felelte a kismadár.

– Tessék. Maradt egy kevéske az uzsonnámból – nyújtotta feléje kezeit a gyermek.

– Még be sem mutatkoztunk egymásnak. Én Roland vagyok, egy kedves kismadár.

– Én meg Petike, de a barátaim csak Petyuskának szólítanak.

– S mi járatban vagy errefelé? – tette fel kérdését a madárka.

– Játszadoztam két pillangóval, aztán itt hagytak engem.

– És a barátaid? Hol vannak?

– Most nincsenek.

– No hiszen. Mindenkinek vannak barátai.

– Van sok, meg még egy. A Tibike, de ő most nincs. Összevitatkoztunk.

– Amit most mondani fogok, azt jól vésd az eszedbe! Soha nem szabad semmilyen körülmények között elárulnod, a barátodat! A háta mögött se tegyél bántó kijelentést,

mert a beszéd híre előbb vagy utóbb visszaszáll hozzá. Inkább beszéljétek meg egymással négyszemközt a konfliktusotok okát.
– Konfiliktu… minket? – értetlenkedett a gyermek.
– Azt próbáltam értésedre adni, hogyha összeveszel valakivel, akkor azt beszéljétek meg egymással.
– Olyan felnőttesen beszélsz velem.
– Jól van, igazad van. Megpróbálok érthetőbb lenni. Soha ne ejts mély sebeket a barátodon, mert utána már semmi nem lesz olyan, mint azelőtt volt! Minden mély seb heggel gyógyul. S ha igazán barátodnak tartod az illetőt, akkor te magad tedd meg az első lépést a békülés útján. Mert a távolban lehet, hogy most ő is egyedül szomorkodik, és azt várja, hogy újra a barátja légy!
– Akkor lehet, hogy holnap elviszem neki a kisautómat, amit nem adtam neki oda múltkor. Most ez nekem is rossz így, hogy nem játszhatunk egymással. Különben rajta kívül még sok barátom van. Úgy húszan vannak. Az osztályban mindenki.
– Sokan mondják azt, hogy *,,megyek, találkozom a barátommal”*. S elmegy a kollégájával egyet sörözni, akivel egyébként csak a munkahelyi ebédlőben szokott összefutni. Míg a másik megjegyzi, hogy *,,el kell mennem a barátnőmhöz”*. S elmegy ahhoz az emberhez, akivel utoljára öt éve találkozott az iskolapadban.

A szomszéd zöldséges néni nem a barátod, mert szépen mosolyog rád, amikor nála vásárolsz. Sem a kukásautós bácsi, aki minden reggel elviszi a szemetet a házatok elöl. És a pajtásaid sem, akikkel közösen rossz fát teszel a tűzre.
– Akkor olyan, amiről te beszélsz csak EGY VAN. A Tibike – mondta megcsillanó szemekkel a fiúcska.
– Igazi barátnak lenni azt jelenti, hogy kimondott szavak nélkül látod a másikon, ha valami nyomja a lelkét.
– Tudom. Tibi szeretett volna egy szép, új kisautót, de mivel szegények a szülei, nem vették meg neki. És láttam az arcán, hogy szomorú. Hogy is mondtad? *„Nyomta a lelkét”… a kisautó hiánya.*
– Megértetted. És vajon te jó barátja vagy-e néki? – kérdezte érdeklődve.
– Én igen. Az összes katonámat odaadtam neki. Kölcsön. Meg a csokimból is megkínáltam.
– Ez még nem jelenti azt, hogy az IGAZI vagy. Ezt majd csak felnőttként fogod megérteni. Az igazinak (barátnak) lenni annyit tesz, hogy mindig számíthatnak rád. S nem csak jó dolgokban kell mellette állnod, hanem akkor kell csak segítened igazán, amikor a legnagyobb szüksége van rád! Ha egyszer bajba kerül, és te a hétvégén ott tudod hagyni miatta a családod egy fél órára, akkor te igaz barát vagy. S ha teérted is megteszik ugyanezt, akkor TI egymás barátai vagytok. Hiszen

kölcsönösen segítetek egymáson. És soha ne tégy elhamarkodott kijelentéseket, ígéreteket. Mert aztán csak téged fog nyomasztani, ha nem tudod betartani. S egy jó barát mindig csak ad. Szeretetet, türelmet, törődést és odafigyelést. Önzetlenül, adni akarással.
– Talán amikor egyszer én is felnőtt leszek, jobban megfogom ezeket érteni – felelte gondolkodó arccal Péter.
– Még egyszer kérlek, hogy ismerőseidre soha ne használd a *,,barátom"* jelzőt! Csak az igazit tiszteld meg ezzel.
– Akkor a Vivike és az Editke lehet nem is azok.
– Legyél jó ember! Tudom manapság ez nem könnyű feladat, de meg lehet tanulni jónak lenni. *Láss a lelkeddel, és cselekedj a szíved dobbanása szerint!* Soha ne azzal barátkozz, kinek ismeretsége által előnyre, haszonra tehetsz szert! – tanácsolta okos gondolatait a kismadár.
– Mit is jelent ez? – kérdezte Péter.
– Amikor tudod azt, hogy az egyik pajtásodnak csak kiskatonára telik, de a másiknak villogó, hatalmas játékautót vettek meg a szülei, akkor ne ez alapján válassz barátságot.
– Így is van. Ezért van a Tibi. Ők nem gazdagok, de mégis annyi mindenben egyezünk. És sokat játszunk együtt.
– *Addig jó neked, míg gyermek vagy. Éppen ezért menj, és öleld meg barátodat,*

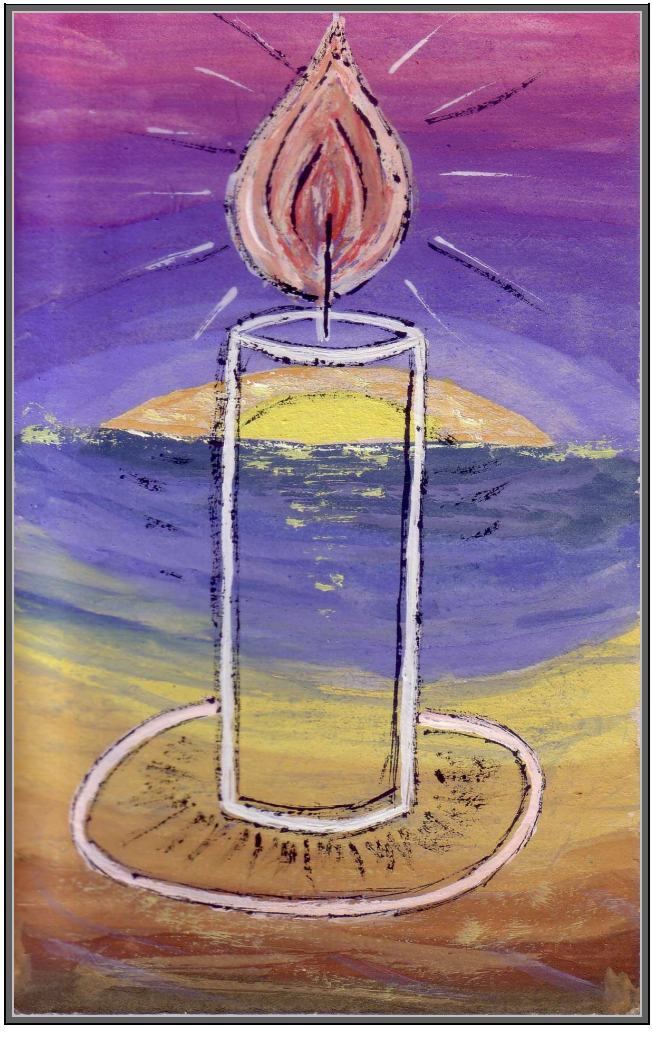

A szeretet lángja

amíg még megteheted, mert ha felnőttként fogod kérni, akkor furcsa szemmel fognak nézni rád az emberek! Sokan úgy érzik, hogy csak a párjuknak, gyermeküknek jár ki egy-egy bíztató ölelés. S az, egy baráttól ijesztő lehet. Örülj! Hisz te még kölyök vagy. Bátran ölelhetsz. Szerethetsz nyíltan, őszintén, gyermekien. S még téged is szeretnek, mint minden kicsit, e földön.
– Akarsz-e a barátom lenni, kismadár? – tette fel utolsó kérdését a gyermek.
– Nem tehetem. A sajátjaid között kell barátokra lelned. Én csak egy madárka vagyok, akivel véletlenül összefutottál. Most eredj! Békülj ki vele! Szaladj a többiekhez és hirdesd az igaz barátság történetét.

Amikor letörték a szárnyaidat, s repülni is elfeledtél már, megérkezik a barátod, és újra megtanít repülni.

***

Békéscsaba, 2009. július 18 – 25

Nem leltem helyem a világban. Minden szomorú volt és sötét. A szobámban pedig rumli honolt. Aztán megjött a barátom, végighallgatott, és minden élmény visszakerült polcaim megszokott helyére. S most már azt is tudom, hogy hol a helyem a világban.

Barátnak lenni kiváltság és tisztelet. Hiszen mindenkinek csak „egy" a legigazibb.

Elfogult barát nem tud hasznossá válni fejlődésed szempontjából. Még akkor sem, ha pusztán a jó szándék vezérli őt.
Ezzel szemben az igazi barát, sokat segíthet fejlődésed útján.

Legyél a barátom! Mert pont olyan értékeket képviselsz, amit csak keveseen e világban.

A legönzetlenebb emberi kapcsolat számomra az volt, hogy a barátod lehettem.

ISBN 978-963-06-7799-8